

Cod ECLI ECLI:RO:CABUC:2023:177.#####

Dosar nr. #####/2/2022

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. ##/2023

Ședința publică de la 17 ianuarie 2023

Completul compus din:

PREȘEDINTE #####

Grefier #####

Pe rol judecarea cauzei în contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantă ##### și pe pârât MINISTERUL JUSTIȚIEI, pârât ##### SATU #####, având ca obiect anulare act administrativ-Ordinul nr. 6245/##/12/2021.

La apelul nominal făcut în ședința publică la prima și la a doua strigare a cauzei nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează instanței faptul că reclamanta a depus la dosarul cauzei o cerere în care solicită judecarea cauzei și în lipsa sa.

CURTEA

În urma deliberării, reține următoarele:

1.Obiectul litigiului. Susținerile părților:

Reclamanta este judecător. Reclamanta solicită anularea în parte a Ordinului nr. 6245/C/30.12.2021 și a Ordinului nr. 397/C/07.02.2022 și emiterea unui noi ordin de salarizare în sensul stabilirii indemnizației de încadrare conform VRS 605,225 și plata drepturilor salariale conform VRS menționat începând cu data de 01.08.2016 și cu înlăturarea plafonării prevăzute de art. 38 al. 6 din Legea nr. 153/2017. De asemenea, solicită stabilirea sporurilor cu aplicarea art. 4 și 5 din anexa V din Legea nr. 153/2017 raportat la art. 25 din Legea nr. 153/2017 procentual, minimum 30% din indemnizația de încadrare stabilită conform VRS 605,225 începând cu data de 01.08.2016. Totodată, reclamanta a solicitat obligarea Tribunalului Satu ##### la luarea măsurilor pentru repararea prejudiciului și plata diferențelor salariale începând cu data de 24.12.2019 și în continuare, drepturile salariale urând a fi actualizate cu indicele de inflație și cu aplicarea dobânzii legale.

Totodată, reclamanta a apreciat nelegal răspunsul Ministerului Justiției la contestația sa administrativă împotriva modului de stabilire a drepturilor sale salariale, însă nu a solicitat anularea răspunsului Ministerului Justiției.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esență, următoarele:

-prin ordinul nr. 6245/C/2021 se creează o situație discriminatorie între persoanele care au hotărâri judecătorești prin care a fost recunoscut VRS 605,225 lei și persoanele care nu au astfel de hotărâri;

-ordinul nu este motivat în fapt și în drept

-ordinul nu respectă OUG nr. 20/2016 și aplică retroactiv dispozițiile de înghețare a sporurilor (reclamanta arată că la data de 01.01.2018 destinatarii ordinului au ajuns cu salariul de încadrare la maximum prevăzut de Legea nr. 153/2017 și în această situație ar fi beneficiat de sporuri procentuale de 45% prevăzute de Legea nr. 153/2017. Prin luarea în considerare a VRS de 605,225 la data de 01.01.2018 indemnizația de încadrare cu acest VRS a depășit indemnizația de încadrare din 2022 situația în care sporurile trebuiau calculate conform Legii nr. 153/2017, iar nu în cuantumul fix avut la data de 01.01.2018)

- indemnizația de încadrare a fost limitată în mod nelegal la nivelul prevăzut de Legea nr. 153/2017 în baza art. 38 al. 6 din această lege. Reclamanta susține, în esență, că Legea nr. 153/2017 a fost edictată cu luarea în considerare a unui VRS de 305, mult mai mic decât VRS rezultat din aplicarea legilor succesive de salarizare, respectiv de 605,225 lei, atestată printr-un număr mare de hotărâri judecătorești.

La momentul elaborării Legii-cadru nr. 153/2017, salariile de încadrare au fost greșit calculate, respectiv coeficientul prevăzut în grila de salarizare, anexă la Legea nr. 153/2017, a fost calculat prin raportare la o valoare

de referință sectorială de 305 lei, mult mai mică decât cea rezultată din aplicarea legilor de salarizare succesive, respectiv 605,225 lei, atestată inclusiv printr-un număr foarte mare de hotărâri judecătorești definitive.

Ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, în raport de Decizia nr. ####/2016 a Curții Constituționale, prin care s-a statuat că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare trebuie să se stabilească prin raportare la întreaga categorie profesională, respectiv familie ocupațională, indiferent de instituție sau autoritate publică, ținând cont de hotărârile judecătorești și de Decizia nr. ##/2016 a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care statuează că „personalul (...) care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad, treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”, ordonatorul principal de credite a emis acte administrative prin care a recunoscut și recalculat salariile de încadrare ale magistraților, astfel că în anumite situații se atinge și se depășește nivelul salariului de bază prevăzut pentru anul 2022.

Prevederile art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 limitează/plafonează indemnizațiile de încadrare la nivelul celor stabilite pentru anul 2022, exclusiv în situația în care devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate (evident de lege), deci nu și în cazul în care prin hotărâri judecătorești definitive, respectiv acte administrative emise ca urmare a punerii în executare a acestor hotărâri judecătorești definitive, sunt recunoscute și stabilite anumite majorări salariale, cum este cazul de față - VRS 605,225 lei. Mai mult, aproape întreg personalul din justiție deține titluri executorii prin care i s-a recalculat salariul prin raportare la această valoare de referință sectorială și s-a creat o discriminare directă între persoanele care au atins și cele care nu au atins salariul de încadrare prevăzut în lege pentru anul 2022, cu aceeași consecință și anume de a lăsa fără efect hotărârile judecătorești care au recunoscut acordarea dreptului și în continuare.

În fapt, prin aplicarea prevederilor art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017 în detrimentul deciziilor administrative și hotărârilor judecătorești definitive ce au în vedere un VRS de 605,225 lei, subsemnata mă află în situația unei scăderi salariale prin plafonare la nivelul anului 2022, iar salariul este un drept patrimonial câștigat ce nu poate fi diminuat.

Mai mult decât atât, plafonarea veniturilor este nelegală și de natură a încălca puterea hotărârilor judecătorești / a deciziilor administrative ce consacră o altă modalitate de calcul a drepturilor bănești, având loc, în acest context, o încălcare a principiului separației și echilibrului puterilor în stat - legislativă, executivă și judecătorească, prin Legea nr. 153/2017 stabilindu-se drepturi în defavoarea subsemnatei comparativ cu cele recunoscute prin hotărârile judecătorești existente la momentul de față și care dispun și pentru viitor, conform dispozitivului acestora.

la 1 ianuarie 2018, o parte din salariații bugetari aveau un anumit quantum al salariilor/soldelor/indemnizațiilor, confirmat de o hotărâre judecătorească definitivă (deci se bucurau de un drept concret și efectiv, apărut de ##### așa cum s-a statuat în Hotărârea Artico împotriva Italiei, din 13 mai 1980, seria A, nr. 37, p. 16, paragraful 33) prin aplicarea acestor dispoziții, indemnizația acestora a scăzut, aplicarea normei citate anihilând indirect efectele acestor hotărâri judecătorești.

Prin Decizia nr. # din 2019, pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, instanța supremă a stabilit următoarele: „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările, prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2007 privind creșterile salariale ce, se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.” Decizia nr. # din 2019 face referire în mod expres la o situație absolut identică.

Ulterior pronunțării acestei decizii, instanțele judecătorești au admis cererile de lămurire a dispozitivelor unor hotărâri judecătorești prin care s-a stabilit dreptul reclamantilor de a beneficia de unele despăgubiri (referitoare la acordarea coeficientului de multiplicare 19 DNA DIICOT) și ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, dar și ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017.

La pct. 51 din decizia amintită, instanța supremă a reținut că: „51. ##### salarizarea personalului bugetar apare ca fiind reglementată prin Legea-cadru nr. 284/2010, de la data aprobării acesteia nu au fost aplicate nici valoarea de referință și nici coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele legii-

cadru, fiind adoptate, în mod succesiv, amânări ale aplicării Legii-cadru nr.284/2010, pe motivul constrângerilor financiare, împrejurări ce au determinat ca salarizarea personalului bugetar să se realizeze la nivelul anului 2009.”

în acest context, efectele hotărârilor care vizau perioada ##### # ##### au fost extinse pentru viitor, producând efecte în anul 2019 - anul 2020.

Nu în ultimul rând, solicit să fie avute în vedere argumentele din Decizia nr. ####/2016 a Curții Constituționale, care este obligatorie.

în considerentele acestei decizii (care au, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, aceeași valoare obligatorie ca și dispozitivul) s-a arătat că: „hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și' a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și respectiv 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat). (...)

Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, (a se vedea Decizia nr. # din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil - salariul de bază/indemnizația de încadrare - trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii să aibă indemnizații de încadrare diferite. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 31 alin. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

Prin urmare, nu se poate ignora, la efectuarea stabilirii și plății drepturilor salariale, nivelul maxim de salarizare statuat prin hotărârile judecătorești definitive care stabilesc un quantum și componente determinate ale drepturilor salariale avute și convenite de drept.”

Rezultă astfel din motivarea instanței de contencios constituțional că neplata, salariilor prin raportare la VRS 605,225 lei, recunoscută prin hotărâri judecătorești, reprezintă o încălcare a unui drept constituțional.

evident că, atât timp cât decizia Curții se referă la interpretarea prevederilor Constituției, aceasta este pe deplin aplicabilă și în speța de față.

Așadar, câtă vreme prin hotărâri judecătorești definitive s-a stabilit că la data .de 31.12.2017 trebuia aplicat VRS 605,225 lei, iar Legea nr. 153/2017 a fost edictată cu luarea în considerare a unui VRS de 305, este evident că salariul în urma reîncadrării pe noul VRS de 605,225 lei este mai mare decât cel din grila prevăzută pentru 2022, raportat la un VRS de 305 lei.

art. 38 alin 6 din Legea nr. ## # ##### prevede că: „în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022", situație în care reclamanta în interpretarea emitentului ordinului contestat, ar trebui să beneficieze de o salarizare inferioară (conform prevederilor din Legea nr. 153/2017), plafonată, deși valoarea VRS 605,225 a fost recunoscută prin decizii administrative și hotărâri judecătorești definitive și pentru viitor.

Or, aceste dispoziții limitează/plafonează salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare, la nivelul celor stabilite pentru anul 2022, exclusiv în situația în care devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate (evident de lege), deci nu și în cazul în care prin hotărâri judecătorești definitive sunt recunoscute și stabilite anumite majorări salariale.

de argumentele mai sus prezentate, modalitatea de aplicare art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017 de către emitentul ordinelor contestate este de natură a încălca mențiunile exprese ale Deciziei nr. ####/2016 a Curții Constituționale, Deciziei RID 7 din 2019, Deciziei ## din 2016 și a Deciziei ## din 2018 ale Înaltei ##### de Casație și Justiție.

Mai mult, în ceea ce privește autoritatea judecătorească prin privarea de drepturile salariale avute în plată și reducerea acestora prin interpretarea în această modalitate a art. 38 din Legea nr. 153/2017 au fost încălcate dispozițiile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor potrivit cărora, drepturile salariale ale judecătorilor și procurorilor nu pot fi diminuate sau suspendate decât în cazurile prevăzute de prezenta lege. Salarizarea judecătorilor și procurorilor se stabilește prin lege specială.

S-a ajuns astfel ca în materia drepturilor salariale ale magistraților, prin Legea generală, ordinară, în materia salarizării nr. 153/2017 să fie anulate dispozițiile Legii speciale nr.-303/2004, lege organică, care prevede în mod expres că drepturile salariale avute la nivelul lunii decembrie 2017 nu puteau fi diminuate decât în condițiile Legii nr. 303/2004, iar stabilirea regulilor de salarizare se putea efectua doar printr-o lege specială care viza doar categoria judecătorilor și procurorilor.

Conform art. 73 din Constituția României, Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice și legi ordinare, iar conform art. 73 alin (3) lit. 1 prin lege organică se reglementează organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului ##### și a Curții de Conturi.

Prin Decizia nr.#### din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.590 din 3 august 2016, par. 28, Curtea Constituțională a statuat că art. 73 alin.(3) lit.1) din Constituție cuprinde toată sfera de relații sociale privitoare la justiție, respectiv organizare, funcționare, statut.

Prin urmare, rezultă că sfera art. 73 alin. (3) lit. 1) din Constituție acoperă și statutul judecătorilor și procurorilor, aspect confirmat și prin art. 125 alin. (2) din Constituție, care stabilește că elementele esențiale ale carierei judecătorilor, se reglementează prin lege organică.

Curtea, în jurisprudența sa referitoare la art. 1 alin. (5) din Constituție, a statuat că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, paragraful 225).

Or, dacă s-ar accepta interpretarea art. 38 din Legea nr. 153/2017 în această manieră s-ar ajunge la anularea dispozițiilor din legea organică (nr. 303/2004) ce vizează nediminuarea salariilor judecătorilor și procurorilor și salarizarea lor prin lege specială, distinctă, printr-o lege ordinară, (nr. 153/2017) adoptată cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră, au fost încălcate atât dispozițiile art. 1 alin. 4, 5 cât și art. 73 și 76 din Constituția României. S-ar ajunge astfel ca pe fondul lacunei legislative a salarizării magistraților prin lege specială adoptarea unei legi ordinare de salarizare (în special art.1 alin.3, art.9 și art.38 din Legea nr.153/2017) să conducă la reducerea drepturilor salariale convenite nouă începând cu 1.01.2018, ceea ce contravine normelor de tehnică legislativă.

Astfel, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, actele normative date în executarea legilor se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă și, ca atare, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată sau anulată legea organică, respectiv Legea nr. 303/2004.

Procedând la anularea dispozițiilor unei legi organice printr-o lege ordinară, s-a ajuns la încălcarea prevederilor constituționale ale art.1 alin.(4) și (5), privind separația și echilibrul puterilor în stat, art.61 alin.(1) privind rolul Parlamentului, art.73 alin.(3) lit.1), art. 76 și art. 125 alin.(2) din Constituția României.

-în ceea ce privește solicitarea de plată a drepturilor salariale rezultate din aplicarea ordinului începând cu data de 01 august 2016 și nu cu data de 30.12.2021, data emiterii ordinului contestat, reclamanta arată că această valoare de referință a fost acordată colegilor judecători începând cu anul 2016, astfel încât, făcând aplicarea dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 71/2015, se impune a se egaliza indemnizația sa cu cea maximă conform Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016.

De asemenea, prin Decizia nr. ## din 17 septembrie 2018, pronunțată în dosar nr. 1.###/1/2018, ÎCCJ - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel ##### — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 2.###/84/2017, cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în ceea ce privește acordarea aceleiași valori de referință sectorială pentru toți angajații din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție” de la data punerii acesteia în plată pentru salariați făcând parte din aceeași familie ocupațională reținând că practica judiciară înregistrată la nivelul instanțelor naționale denotă o interpretare unitară a dispozițiilor legale în discuție,

(în sensul admiterii unor asemenea acțiuni- n.n.), fiind valorificate totodată deciziile mai sus menționate ale înaltei ##### de Casație și Justiție și a Curții Constituționale.

Solicitarea reclamantei se bazează atât pe interpretarea dată de ÎCCJ și CC în cadrul deciziilor mai sus enunțate cât și pe dispozițiile OUG nr. ##### # pentru modificarea și completarea OUG nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, care la art. 3 1 a stabilit că începând cu 01.08.2016, personalul va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Pârâții au formulat întâmpinări.

Prin întâmpinare, Ministerul Justiției a arătat următoarele:

I. ##### în vedere că s-a formulat plângere împotriva actului administrativ, iar nu împotriva hotărârii prin care a fost soluționată contestația, pârâțul invocă excepția inadmisibilității.

Potrivit art. 7 alin.1, Cap. VIII din Anexa V din Legea nr.153/2017, „Prin derogare de la art. 37 din lege, personalul salarizat potrivit prezentului capitol, nemulțumit de modul de stabilire a drepturilor salariale, poate face contestație, în termen de 20 de zile calendaristice de la data comunicării actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la organele de conducere ale Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii, Inspecției Judiciare, Institutului Național al Magistraturii și Școlii Naționale de Grefieri, Parchetului de pe lângă înalta ##### de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, la colegiul de conducere al înaltei ##### de Casație și Justiție ori la colegiile de conducere ale curților de apel sau parchetelor de pe lângă acestea sau la organele de conducere ale celorlalte instituții din sistem care au stabilit drepturile salariale, după caz. Contestațiile se soluționează în termen de cel mult 30 de zile calendaristice.

(2) Împotriva hotărârilor organelor prevăzute la alin. (1) se poate face plângere, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

Prin formularea plângerii direct împotriva ordinului, reclamanta încearcă să schimbe ordinea legală privind exercitarea controlului de legalitate a unui act administrativ. Procedura administrativă prealabilă reprezintă o condiție de exercitare a dreptului la acțiune, motiv pentru care neîndeplinirea acesteia atrage inadmisibilitatea acțiunii, iar plângerea se îndreaptă împotriva hotărârii prin care a fost soluționată contestația, iar nu împotriva ordinului însuși.

Drept urmare, solicită instanței de judecată să admită excepția inadmisibilității și să dispună respingerea acțiunii ca fiind inadmisibilă.

II. Ministerul Justiției a invocat excepția tardivității formulării plângerii împotriva ordinelor.

Potrivit art. 7 alin.1, Cap. VIII din Anexa V din Legea nr.153/2017, „Prin derogare de la art. 37 din lege, personalul salarizat potrivit prezentului capitol, nemulțumit de modul de stabilire a drepturilor salariale, poate face contestație, în termen de 20 de zile calendaristice de la data comunicării actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la organele de conducere ale Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii, inspecției Judiciare, Institutului Național al Magistraturii și Școlii Naționale de Grefieri, Parchetului de pe lângă înalta ##### de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, la colegiul de conducere al înaltei ##### de Casație și Justiție ori la colegiile de conducere ale curților de apel sau parchetelor de pe lângă acestea sau la organele de conducere ale celorlalte instituții din sistem care au stabilit drepturile salariale, după caz. Contestațiile se soluționează în termen de cel mult 30 de zile calendaristice.

(2) Împotriva hotărârilor organelor prevăzute la alin. (1) se poate face plângere, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București

Prin urmare, este tardivă plângerea formulată de reclamantă.

III. Ministerul Justiției a invocat excepția prescripției parțiale a dreptului material la acțiune.

Potrivit dispozițiilor art. 2500, coroborate cu ale art. 2517 din Noul Cod Civil, dreptul material la acțiune se prescrie dacă nu a fost exercitat în termenul de 3 ani.

De asemenea, art. 2524 Cod civil prevede că „prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui.” Coroborând toate aceste dispoziții cu prevederile art. 171 alin. 1 din Codul muncii, potrivit căroră „Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate” și luând în

considerare data introducerii acțiunii, vă rugăm să constatați că dreptul la acțiune este parțial prescris.

IV. Pe fondul cauzei, pârâțul a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

a) Cu privire la înlăturarea plafonării prevăzute de art. 38 alin. 6 din Legea ##### pentru indemnizațiile de încadrare.

Obiectul acțiunii reclamantei constă, practic, în înlăturarea aplicării unor dispoziții legale în vigoare, iar o astfel de solicitare nu se poate realiza decât în urma admiterii unei excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor vizate. De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art.38 alin.6 din Legea nr.153/2017, constatând că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr.####/2019 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea Constituțională a subliniat următoarele: „Analizând prevederile legale criticate în ansamblul actului normativ din care fac parte, Curtea reține că Legea-cadru nr. 153/2017 are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii. De la această dată, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în lege, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017. Totodată, prin Decizia nr. ### din 7 mai 2019, Curtea Constituțională a constatat că “de la data intrării sale în vigoare (1 iulie 2017), Legea-cadru nr.153/2017 creează un nou cadru legislativ, instituind reguli noi în ceea ce privește modul de stabilire a salariilor de bază pentru întreg personalul din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale. Hotărârile judecătorești privind recunoașterea unor drepturi salariale la care fac referire autoarele excepției au fost emise prin interpretarea unor norme prevăzute de acte normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, anterioare intrării în vigoare a Legii-cadru nr.153/2017 și independente de acest act normativ. În aceste condiții, Curtea constată că, prin adoptarea unui nou sistem de salarizare pentru personalul bugetar, legiuitorul a acționat în domeniul propriu de competență, fără a interfera, sub niciun aspect, cu activitatea de înfăptuire a justiției. Pe cale de consecință, prevederile art. 1 alin. (3) - (5), art. 21 alin. (2) și (3), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție nu sunt încălcate.”

Legislația anterioară, în prezent abrogată, a prevăzut că indemnizațiile magistraților se stabilesc pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare (art.3 alin.1 din OUG nr.27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției).

Ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr.330/2009 și a Legii-cadru nr.284/2010, structura drepturilor salariale ale magistraților a inclus indemnizațiile de încadrare, precum și sporurile, însă valoarea de referință sectorială și coeficienții prevăzuți în anexele celor două acte normative nu s-au aplicat, după cum reiese din cuprinsul lor și al tuturor legilor anuale de salarizare adoptate până la apariția Legii-cadru nr.153/2017.

Așadar, valoarea de referință sectorială, indiferent de quantumul acesteia, și coeficienții prevăzuți de OUG nr.27/2006 au fost folosiți în mod concret și direct la calculul indemnizațiilor magistraților sub imperiul legislației anterioare anului 2009, iar ulterior adoptării Legii-cadru nr.330/2009 și Legii nr.284/2010, doar indirect și prin raportare la legislația anterioară, întrucât legile anuale de salarizare făceau trimitere la quantumul salariilor, respectiv al indemnizațiilor și sporurilor din luna decembrie a anului precedent.

În schimb, ținând cont de intrarea în vigoare a Legii-cadru nr.153/2017 și de aplicarea sa etapizată, salariile de bază nu pot fi majorate, începând cu 01.01.2018, decât până la momentul atingerii plafonului maxim prevăzut de acest act normativ. Potrivit art. 1 alin. 3 din Legea-cadru nr. 153/2017, „(3) începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzute la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege.”

Art. 36 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 dispune următoarele: „(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului salarizat potrivit prezentei legi se face pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salarii lor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38.”

În acest sens, prin art. 38 alin. (2) lit. a) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 s-au prevăzut următoarele:

„(2) începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, quantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut tunar, indemnizația brută de încadrare, solda tunară de care beneficiază

personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții

Potrivit prevederilor art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, „(4) în perioada ##### # ##### se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h).”

Totodată, alin. (6) al aceluiași articol prevede următoarele: „(6) în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

Așadar, orice fel de recalculare poate produce efecte ulterior datei de 01.01.2018 doar în măsura în care salarizarea se mai raportează la VRS, respectiv câtă vreme nu sunt atinse limitele prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, însă de la momentul atingerii acestor limite, cuantumul prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 sunt singurele care se pot acorda, iar valoarea de referință sectorială și coeficienții de multiplicare reglementați de legislația anterioară nu mai prezintă relevanță.

În acest moment, potrivit grilelor anexate prezentei, toate funcțiile de execuție de judecător, se află, prin recalculările succesive ale VRS la maximum stabilit de Anexa Va Legii 153/2017.

În ceea ce privește drepturile salariale acordate prin hotărâri judecătorești anterioare datei intrării în vigoare a Legii 153/2017, prin art. 44 pct. 11 din Legea-cadru nr.153/2017 a fost abrogat art. 1 alin. (51) din O.U.G. nr.83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.71/2015, iar prin art.44 pct.20 din aceeași lege a fost abrogat cap. I, cuprinzând art. 1-121, art. 13 și art. 16 din O.U.G. nr.57/2015, cu modificările aduse prin O.U.G. nr.20/2016. Totodată, prin art. 44 pct. 23 din Legea-cadru nr.153/2017 a fost abrogat art. III din O.U.G. nr.20/2016, iar prin art.44 pct. 17 a fost abrogat și art. II alin.(1) din Legea nr. 293/2015, la care făcea trimitere art. III din O.U.G. nr.20/2016.

În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. #####/2010, că: „Autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească în ceea ce privește obligarea autorității publice la plata unui spor este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale în baza căreia subzistă o atare obligație a autorității publice, încetarea obligației legale de plată a sporului este determinată de survenirea unui eveniment legislativ care suprimă textul în baza căruia a fost acordat sporul în cauză, aspect ce nu contravine cu nimic autorității lucrului judecat văzut ca garanție a principiului neretroactivității legii.” Prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a reținut și că nu poate fi vorba nici de încălcarea dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 din C.E.D.O. în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești. Pârâțul invocă și Decizia nr.##/06.06.2022 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care instanța a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel ##### - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. #####/117/2020, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept și a subliniat că, în materia supusă analizei, există o practică recentă, însă consistentă și unitară, fără excepție, a instanțelor de apel, care consideră îndreptățirea reclamantilor - personal plătit din fonduri publice încadrat în cadrul familiei ocupaționale Justiție - la recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente acesteia la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei începând cu 01.08.2016, sau de la o dată ulterioară cu încadrarea în termenul de prescripție, precum și plata diferenței dintre drepturile salariale încasate și cele convenite, până la atingerea plafonului reglementat de grila de salarizare din anexa Legii-cadru nr.153/2017. Împrejurarea că unele instanțe au limitat explicit drepturile salariale recunoscute conform art.38 alin.6 din Legea-cadru nr.153/2017, iar altele nu, este lipsită de relevanță din perspectiva analizei de față, soluțiile pronunțate astfel fiind influențate de conturarea cadrului procesual în fiecare cauză, urmare a pretențiilor și apărărilor concrete ale părților, fără ca în faza de executare eficacitatea hotărârilor, indiferent de soluția pronunțată, să fie diferită. Așadar, chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară...”

Referitor la aplicarea sporurilor în procent de 30%, pârâțul subliniază că acordarea sporurilor în procent, nu a fost avută în vedere de art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017. Rezultă din ##### de fundamentare a O.U.G. nr. 226/2020, sporurile au fost menținute în același quantum având în vedere faptul că „în lipsa unei noi reglementări începând cu 1 ianuarie 2021 sporurile se stabilesc prin aplicarea procentului la salariul de bază aflat în plată. În aceste condiții impactul suplimentar asupra cheltuielilor bugetare ale anului 2021 ar fi de cca. 7.355,7

milioane lei.”

Similar, prin ##### de fundamentare a O.U.G. nr. 130/2021, măsura menținerii a salariilor de bază și sporurilor în același quantum ca în decembrie 2021 a fost justificată astfel: „în lipsa unei noi reglementări, începând cu 1 ianuarie 2022, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se stabilesc la nivelul nominal prevăzut în anexele la Legea-cadru nr. 153/2017 iar sporurile se stabilesc prin aplicarea procentului la salariul de bază aflat în plată.”

De asemenea, nicăieri în cuprinsul Legii ##### nu se reglementează o stabilire sau o plafonare a sporurilor la nivel individual la un anumit procent, cu atât mai puțin la procentul de 30%. Stabilirea sporurilor la acest procent ar fi una pur arbitrară și fără vreo legătură cu drepturile individuale din luna decembrie 2017, care constituie baza recalculării.

Totodată, stabilirea sporurilor la un procent uniform de 30% pentru perioada 1 ianuarie 2018 - prezent, presupune reducerea sporurilor pentru cei mai mulți judecători cu grad de judecătorie, care la acest moment au un quantum al sporurilor care, tradus în procente, este superior nivelului de 30%. Acest fenomen s-a petrecut, din cauza faptului că indemnizațiile acestor judecători depășeau nivelul maxim și au trebuit reduse la acest nivel, ordonatorul permițându-și să le mențină sporurile în quantum (chiar dacă procentual pe individ depășeau 30% raportat la salariul de baza) întrucât, pe medie, luând în considerare și drepturile salariale ale judecătorilor cu grad superior și cele ale judecătorilor cu funcții de conducere, sporurile se situau la nivelul de ordonator sub procentul de 30%.

Prin stabilirea sporurilor în quantum, chiar prin raportare la o indemnizație calculată cu VR5 605 procentul acestora raportat la indemnizația de încadrare NU depășește 30% pentru toate funcțiile de judecător. Astfel, acordarea în procent de 30% ar constitui o majorare nepermisă a sporurilor care încalcă art. 38 alin. (3) din Legea 153/2017, precum și a prevederilor ce dispun asupra menținerii quantumului sporurilor cel mult la nivelul din anul precedent prevăzute în actele normative anuale.

În fine, stabilirea uniformă a sporurilor la 30% pentru fiecare angajat nu asigură respectarea plafonului de 30% pe ordonator. Aceasta se datorează faptului că suma de 30% pe ordonator nu include doar sporurile ci și alte tipuri de drepturi, iar pe lângă sporurile cu acordare generală există și sporuri acordate în mod particular (spor de handicap, spor de doctor, etc.) care pot influența procentul la nivel de ordonator.

Tribunalul Satu #####, prin întâmpinare, a invocat următoarele:

Raportat la obiectul cererii, invocă excepția lipsei calității procesuale pasive a Tribunalului Satu #####, solicită admiterea ei, având în vedere următoarele:

Tribunalul Satu ##### nu are competență la stabilirea indemnizațiilor de încadrare a judecătorilor și a asistenților judiciari, Tribunalul Satu ##### are obligația de a aduce la îndeplinire ordinele privind stabilirea drepturilor salariale emise de Ministerul Justiției.

Conform prevederilor art. 8 alin. (2) din Anexa VI cap. VIII al Legii-cadru nr. 284 din 28 decembrie 2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice: „Indemnizațiile de încadrare și celelalte drepturi ale judecătorilor, procurorilor, magistraților-asistenți și ale personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor se stabilesc, după caz, de ministrul justiției, de președintele înaltei ##### de Casație și Justiție, de președintele Consiliului Superior al Magistraturii sau de procurorul general al Parchetului de pe lângă înalta ##### de Casație și Justiție, cu excepția cazurilor în care prin lege specială sau prin prezenta lege se prevede altfel.”

Prin urmare, conform organizării actuale a sistemului judiciar, drepturile salariale sunt stabilite, în mod exclusiv, de Ministrul Justiției prin acte administrative, Tribunalul Satu ##### neavând nici o competență legală în stabilirea acestor indemnizații.

Ordinele de salarizare, a căror anulare o solicită reclamanta, nu sunt emise de Tribunalul Satu #####, ci de Ministrul Justiției.

În ceea ce privește plata acestor drepturi, respectiv a indemnizației de încadrare, avem în vedere prevederile art. 44 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, conform căreia: "Președinții curților de apel au calitatea de ordonator secundar de credite, iar președinții tribunalelor au calitatea de ordonator terțiar de credite," Totodată, tribunalele și curțile de apel sunt instituții publice finanțate integral de la bugetul de stat, pentru care Ministerul Justiției are calitatea de ordonator principal de credite.

Invocă prevederile art. 131 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 republicată cu modificările și completările ulterioare, conform căreia: "Activitatea instanțelor și parchetelor este finanțată de la bugetul de stat" iar potrivit alin. (2) „Bugetul curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătoriilor este gestionat de

Ministerul Justiției, ministrul justiției având calitatea de ordonator principal de credite.”

de cadrul legislativ în vigoare, apreciem ca nelegală solicitarea de obligare a Tribunalului Satu ##### la plata unor drepturi bănești, în lipsa obligării ordonatorului principal de credite la alocarea acestor fonduri. De asemenea, înțelege să invoce excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile solicitate până la data de 21.07.2019, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost înregistrată la data de 21.07.2022, iar potrivit art. 2517 din codul civil: „Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.”

Nu s-ar putea reține că nu ar fi prescrisă acțiunea, întrucât, sumele sunt solicitate începând cu data de 01.08.2016, peste termenul de prescripție.

În speța de față, nu sunt incidente dispozițiile OG ##### privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, întrucât nu ne aflăm în situațiile concrete reglementate de acest act normativ.

Consideră că se impune și invocarea excepției autorității de lucru judecat față de solicitarea reclamantei de stabilire a indemnizației sale de încadrare, prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei cu înlăturarea plafonării instituite de art. 38 alin. 6 și art. 25 din Legea - cadru nr. 153/2017, raportat la sentința civilă nr. #####/PI/1 06.2021 pronunțată de Tribunalul ##### în dosarul nr. #####/30/2020, astfel cum a fost modificată prin decizia civilă nr. #####/28.01.2022 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. #####/30/2020. Astfel, prin decizia civilă nr. #####/28.01.2022 Curtea de Apel Timișoara a decis, cu autoritate de lucru judecat, faptul că "obligă pârâtul Tribunalul Satu ##### la plata către reclamantă a diferențelor de drepturi salariale ce rezultă dintre veniturile calculate prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei și cele efectiv încasate, doar până la data incidentei prevederilor art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, dar nu mai târziu de data de 11.06.2021 (data pronunțării sentinței civile nr. #####/PI/1 06.2021).

Referitor la acordarea nivelului maxim al sporurilor de 30% din indemnizația de încadrare în conformitate cu dispozițiile art. 25 din Legea nr. 153/2017, arată ca, din cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, rezultă ca egalizarea trebuie să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică și că se are în vedere salariul de bază/indemnizația de baza.

Or, în speța de față, reclamanta solicită acordarea unor sporuri de care se beneficiază la alta instanța. Curtea Constituțională a reținut în decizia #####/2016: „32. în consecință, ca efect al neconstituționalității art. 31 alin. (1 ind.2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016). "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016). trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.”

De asemenea, cu privire la sporuri, trebuie avut în vedere faptul că prevederile art. 4 și 5 din Anexa V, Cap VIII din Legea nr. 153/2017 fac referire la sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, la sporul pentru păstrarea confidențialității de până la 5% și la sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de până la 15%, ceea ce înseamnă că, rămâne în responsabilitatea fiecărui ordonator de credite stabilirea cuantumului concret în care se acordă fiecare spor, astfel încât pe total buget la nivelul ordonatorului de credite să nu se depășească procentul de 30% din suma salariilor de bază. ##### s-ar interpreta în alt fel, ar însemna golirea de conținut a prevederilor care reglementează atribuțiile ordonatorilor de credite. Drepturile salariale ale reclamantei sunt stabilite numai prin norme juridice de forța legii.

Referitor la solicitarea reclamantei de stabilire a indemnizației sale de încadrare, prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei arată că aceasta este neîntemeiată, întrucât nu există vreun text de lege care să reglementeze această valoare indicată de reclamanta.

De asemenea, din cuprinsul hotărârilor pronunțate de Înalta ##### de Casație și Justiție și de Curtea Constituțională, indicate chiar de către reclamanta, rezultă ca egalizarea trebuie să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică. Or, în speța de față, reclamanta nu a făcut dovada că își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu consilierii de probațiune. Dispozițiile art. II alin. (1) din Legea nr. 293/2015, la care trimitea art. III din OUG nr. 20/2016, prevăd în mod clar că: începând cu drepturile aferente lunii decembrie 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor

funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul din cadrul sistemului public de asistență socială, astfel cum este definit în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015, cu modificările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 185/2015, se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna septembrie 2015.

Similar, potrivit art. III din OUG nr. 20/2016, începând cu luna august 2016, prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 293/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe se aplică și personalului de probațiune, prin raportare la quantumul brut al salariilor de bază aferent lunii iulie 2016.”.

Textul de lege mai sus menționat precizează în mod expres că majorarea cu 25% a quantumului brut al salariilor de bază se aplică și „personalului de probațiune, astfel încât legiuitorul nu a avut în vedere extinderea aplicării acestei majorări la întregul personal care își desfășoară activitatea în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, ci strict la consilierii de probațiune, astfel încât solicitarea reclamanților de recunoaștere a stării de discriminare în raport cu consilierii de probațiune este inadmisibilă.

Pe de altă parte, textul legal mai sus menționat face referire la o majorare a salariului de bază brut și nicidecum la o majorare a valorii de referință sectoriale, astfel cum susțin reclamanții.

Această modalitate propusă de reclamanta pentru aplicarea creșterii de 25% este eronată și pierde din vedere faptul că această creștere a vizat, în mod expres și exclusiv, quantumul brut al salariului de bază pentru alte categorii de personal, nu o valoare de referință sectorială aplicabilă judecătorilor.

Pentru judecători, categorie de personal din care fac parte și reclamanta, Legea nr. 293/2015, a prevăzut în mod expres faptul că majorarea cu 10% față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2015 se aplică și quantumului sporurilor, indemnizațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut/solda lunară brută/salariul lunar brut/indemnizația brută, opțiunea legiuitorului la momentul editării OUG nr. 57/2015, cu completările a fost una diferită, în sensul că a făcut o netă distincție între quantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare (art. 1 alin. 1), pe de o parte, și quantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare (art. 1 alin. 2), pe de altă parte.

Stabilirea drepturilor salariale raportat la o valoare de referință sectorială de 605,225, se face pe baza Ordinului Ministrului Justiției nr. 6245/C/30.12.2021 începând cu data de 30.12.2021, cu respectarea prevederilor art.38 alin.6 din Legea-cadru nr. 153/2017.

Facem precizarea că la data numirii reclamantei în funcție (24.12.2019), era în vigoare Legea - cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Cu privire la înlăturarea plafonării instituite asupra indemnizației lunare de încadrare, arătăm că legislația anterioară în prezent abrogată a prevăzut că indemnizațiile magistraților se stabilesc pe bază VRS și a coeficienților de multiplicare (art. 3 alin. 1 din O.U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției).

Ulterior intrării în vigoare a Legii - cadru nr. 330/2009 și a Legii - cadru nr. 284/2010, structura drepturilor salariale ale magistraților a inclus indemnizațiile de încadrare, precum și sporurile, însă valoarea de referință sectorială și coeficienții prevăzuți în anexele celor două acte normative nu s-au aplicat, după cum reiese din cuprinsul lor și al tuturor legilor anuale de salarizare adoptate până la apariția Legii - cadru nr. 153/2017.

Așadar, valoarea de referință sectorială și coeficienții prevăzuți în O.U.G. nr. 27/2006 au fost folosiți în mod concret și direct la calculul indemnizațiilor magistraților sub imperiul legislației anterioare anului 2009, iar ulterior adoptării Legii - cadru nr. 330/2009 și a Legii - cadru nr. 284/2010, doar indirect și prin raportare la legislația anterioară, întrucât legile anuale de salarizare făceau trimitere la quantumul salariilor, respectiv indemnizațiilor și sporurilor din luna decembrie a anului precedent. În schimb, ținând cont de intrarea în vigoare a Legii - cadru nr. 153/2017 și de aplicarea etapizată, salariile de bază nu pot fi majorate, începând cu 01.01.2018, decât până la momentul atingerii plafonului maxim prevăzut de acest act normativ (Legea - cadru nr. 153/2017).

În concluzie pârâțul solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

2.Considerentele instanței:

valoare de referință sectorială de 605,225 lei și cele efectiv încasate, doar până la data incidenței prevederilor art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, dar nu mai târziu de data de 11.06.2021 (data pronunțării sentințe civile nr. 1157/11 iunie 2021). Fără cheltuieli de judecată. Definitivă”.

De subliniat că această apărare este irelevantă din perspectiva „autorității de lucru judecat” întrucât în dosarul nr. #####/30/2020 nu a avut același obiect – anularea actelor emise de Ministerul Justiției, nici aceeași cauză, întemeindu-se pe raportul de muncă al reclamantei, iar nu pe raportul de drept administrativ cu pârâțul Ministerul Justiției și cu pretențiile derivate din acesta. Din perspectiva unei „puteri a lucrului judecat” a respectivei cauze, aceasta nu poate fi reținută în lipsa unui obiect comun cu litigiul de față.

#####Fondul litigiului

Critica reclamantei cu privire la nemotivarea ordinelor atacate nu poate fi reținută. Ordinele contestate au menționate în preambulul acestora temeiurile în baza cărora au fost emise: ordinul nr. 6245C menționează ca temei dispozițiile relevante din Legea nr. 304/2004, Legea nr. 153/2017, principiul nediscriminării, practica judiciară a Înaltei ##### de Casație și Justiție, practica administrativă a altor ordonatori de credite, decizia Curții Constituționale a României nr. 794/2016. De asemenea, din conținutul său rezultă clar obiectul ordinului, faptul că stabilește drepturile salariale ale judecătorilor și ale asistenților judiciari prin raportare la VRS 605,225 lei, începând cu data ordinului. Ordinul nr. 397C este emis în aplicarea ordinului MJ nr. 6245/C/30.12.2021 și menționează, la rândul său, temeiul legal al emiterii, anume dispozițiile relevante din Legea nr. 304/2004, Legea nr. 153/2017, decizia Curții Constituționale a României nr. 794/2016, ordinul MJ nr. 6245/C/30.12.2021. Reclamanta contestă ordinele atacate considerând că drepturile sale salariale ar fi trebuit stabilite (1) prin raportare la VRS 605,225 începând cu data de 01.08.2016; (2) cu eliminarea plafonărilor prevăzute de lege.

Cu privire data de la care la dreptul la VRS ar fi trebuit recunoscut

Curtea observă că drepturile salariale ale reclamantei prin raportare la VRS 605,225 ar fi trebuit recunoscute și în mod retroactiv, cu respectarea unui termen de prescripție de 3 ani anterior datei menționate în ordine ca fiind data de la care acestea produc efecte, anume începând cu data de 30.12.2018, iar nu cu data de 31.12.2021.

Rezultă din preambulul ordinului contestat nr. 6245/C/30.12.2021 că acesta a avut la bază, între altele, Legea-cadru nr. 153/2017, Decizia CCR nr. 794/2016, decizia ICCJ nr. 55/2021, hotărâri judecătorești și actele administrative ale ordonatorilor de credit din sistemul justiției.

Prin Decizia nr. #####/15.12.2016, Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. 12 din OUG nr.57/2015 sunt neconstituționale.

Curtea Constituțională a apreciat că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de OUG nr.57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010.

În consecință, în aprecierea Curții Constituționale, ca efect al neconstituționalității art. 31 alin. 12 din OUG nr.57/2015, "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. 1 din OUG nr.57/2015 (introdus prin OUG nr.20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Întrucât emitentul actelor atacate în prezentul litigiu s-a raportat la decizia CCR nr. 794/2016 înseamnă că, chestiunile de ordin constituțional tranșate prin această decizie au fost considerate de emitent ca aplicabile și în privința reclamantei, pentru emitent fiind cert că, la momentul emiterii ordinului, există în cadrul aceiași categorii profesionale, salariați care sunt îndreptățiți la utilizarea unui VRS de 605,225 lei, context în care emitentul a valorificat principiul egalizării salariale statuat și de art. 6 alin. 1 lit. b și c din Legea cadru nr. 153/2017.

Potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea cadru nr. 153/2017 cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017,

fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Prin urmare, modul de calcul al salariilor se raportează la nivelul din decembrie 2017, nivel ce cuprinde și majorările rezultate din aplicarea unui coeficient de multiplicare majorat.

Cu toate acestea, Legea cadru nr. 153/2017 prevede alte limitări ale drepturilor salariale precum cele prevăzute de art. 25 sau de art. 38 alin. (6).

Potrivit art. 38 al. 6 din lege în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

Așadar, după data de 01.01.2018, la stabilirea diferențelor de drepturi salariale trebuie avute în vedere limitările prevăzute de dispozițiile legale indicate.

În concluzie, așa cum rezultă chiar din actele atacate, reclamanta este îndreptățită a i se stabili drepturile salariale în raport de VRS de 605,225 lei, așa cum reține emitentul, prin raportare la principiul nediscriminării salariale, ce are finalitate asigurarea unei egalități salariale, din perspectiva unui indicator general aplicabil, la nivelul unei categorii profesionale, întrucât din actele atacate rezultă că însuși emitentul recunoaște că există personal în această categorie având recunoscută o valoare de referință sectorială de 605,225 lei.

În privința datei de la care trebuia recunoscut VRS în ordinele atacate, Curtea reține că emitentul s-a raportat în motivarea ordinului la practica judiciară – deciziile ICCJ nr. ##### și nr. 55/2021 și la decizii administrative ale ordonatorilor de credite în sistemul justiției emise la date anterioare ordinelor atacate (anume ordinele din 2020 ale Președintelui ÎCCJ, ordinul din 2020 al Șefului inspecției Judiciare, etc).

Curtea reține că deși invocă în mod corect principiul nediscriminării salariale, în ordinele atacate emitentul nu asigură o reparare integrală a prejudiciului suportat de reclamantă, întrucât deși invocă o practică judiciară dar și o practică administrativă a altor ordonatori de credite care recunosc dreptul la VRS inclusiv prin raportare la o perioadă anterioară de 3 ani anterioară emiterii ordinelor respective, emitentul MJ recunoaște reclamantei dreptul la VRS doar începând cu data emiterii ordinului nr. 6245/C/30.12.2021, anume 30.12.2021, fără ca MJ să prezinte în preambulul ordinelor o motivare pentru diferența de tratament pe care o aplică reclamantei în raport cu ceilalți beneficiari ai actelor administrative emise de ceilalți ordonatori de credite din sistemul justiției la care Ministerul se raportează potrivit preambulului ordinului nr. 6245/C/30.12.2021.

Mai mult, deși se raportează la decizia ÎCCJ nr. 55/2021, emitentul omite să aibă în vedere integralitatea considerentelor deciziei respective, potrivit cărora:

„81. Prin urmare, în măsura în care în cadrul aceleiași familii ocupaționale este stabilit un anumit nivel al valorii de referință sectorială, acesta este aplicabil întregii familii ocupaționale, iar diferențierea veniturilor rezultă în mod exclusiv din utilizarea unor coeficienți de multiplicare caracteristici, care variază în raport cu funcția ocupată și cu celelalte criterii indicate de legiuitor.

82. Mai mult decât atât, analiza jurisprudenței naționale relevă, așa cum s-a arătat mai sus, că deja au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive, care au recunoscut dreptul magistraților la o indemnizație calculată pe baza valorii de referință sectorială de 605,225 lei, incidentă în cadrul familiei ocupaționale "Justiție" și care îi vizează pe toți ordonatorii principali de credite din acest sistem.

83. Prin urmare, dacă în cadrul familiei ocupaționale "Justiție" există deja astfel de hotărâri judecătorești, indemnizațiile de încadrare ale tuturor celorlalți magistrați trebuie stabilite la nivelul maxim aflat în plată, în aplicarea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și a art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, pentru că hotărârile pronunțate au examinat prevederi legale cuprinse în acte normative cu aplicabilitate generală.

84. În raționamentul juridic expus, în prezent a devenit irelevant elementul salarial care a condus, în aprecierea instanțelor, la conturarea unei indemnizații de încadrare la nivelul maxim, în cadrul instituției în care își desfășoară activitatea magistrații cărora li s-a recunoscut dreptul ca, la baza veniturilor lor, să se afle valoarea de referință sectorială aplicabilă consilierilor de probațiune, aflați în aceeași familie ocupațională, dată fiind finalitatea aplicării normelor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, anume aceea a asigurării, în cadrul instituției, a indemnizației de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată, și aceasta, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordinele de salarizare corespunzătoare, după cum s-a statuat prin Decizia nr. ## din 4 iunie 2018 a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

85. Așadar, în prezent urmează să se facă aplicarea prevederilor legale referitoare la egalizarea indemnizației de încadrare la nivelul celui maxim aflat în plată din cadrul instituției în care își desfășoară activitatea

magistrații, iar această împrejurare este, prin ea însăși, suficientă pentru a releva inadmisibilitatea sesizării de față, întrucât mecanismul de unificare a jurisprudenței nu poate fi utilizat decât pentru a se obține interpretarea unitară a unor dispoziții legale, nu și în măsura în care aduce în dezbatere modalitatea în care acestea se aplică.

86. În consecință, nu sunt asigurate aceste premise atunci când sesizarea vizează aplicarea unei dispoziții legale neechivoce la elemente de fapt ale cauzei, respectiv modalitatea în care judecătorii extrag esența unei norme cu caracter general și impersonal și o aplică situației concrete, revenind instanței de judecată rolul de a realiza o aplicare cazuală, care presupune studiul circumstanțelor particulare ale cererii, iar apoi calificarea ei juridică și, ulterior, pentru emiterea actului jurisdicțional final, aplicarea normei de drept incidente. Instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu însăși aplicarea legii în scopul soluționării cauzei respective, un astfel de atribut intrând și fiind necesar să rămână în sfera de competență a instanței de judecată ce soluționează pricina în fond.

87. Astfel, dacă în cadrul aceleiași funcții ocupaționale, hotărâri definitive au acordat altor magistrați diferențe de drepturi salariale, indemnizațiile de încadrare ale celorlalți trebuie egalizate la nivelul celui maxim aflat în plată, pe temeiul dispozițiilor cuprinse în ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 83/2014, nr. 57/2015, nr. 20/2016 și nr. 43/2016 și al Deciziei nr. #### din 15 decembrie 2016 a Curții Constituționale, or, plecând de la premisa că un nivel al valorii de referință sectorială de 605,225 lei a fost deja recunoscut altor magistrați aflați în situații identice, instanțele de judecată au a examina discriminarea reglementărilor succesive și de statuat asupra necesității egalizării indemnizației de încadrare la nivelul celui maxim aflat în plată.”. Instanța reține, din considerentele deciziei ÎCCJ nr. 55/2021, că practica judecătorească a recunoscut dreptul la VRS de 605,225 lei pe principiul nediscriminării salariale și că acest principiu este aplicabil pe temeiul dispozițiilor cuprinse în ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 83/2014, nr. 57/2015, nr. 20/2016 și nr. 43/2016 și al Deciziei nr. #### din 15 decembrie 2016. În esență această concluzie ar conduce la ideea că dreptul la VRS 605,225 lei este recunoscut în practica judiciară începând inclusiv cu data de 01.08.2016 (dată la care se raportează reclamanta). Cu toate acestea, Curtea reține că reclamanta din prezentul litigiu nu are o hotărâre judecătorească care să îi recunoască dreptul la VRS de 605,225 lei începând cu data de 01.08.2016, astfel că în actele administrative atacate VRS menționat nu putea fi recunoscut decât cu respectarea termenului de prescripție extinctivă de 3 ani de la data emiterii ordinelor. Astfel, nu se poate reține aplicarea unui tratament discriminatoriu sau încălcarea egalității de tratament a personalului căruia îi sunt stabilite salariile la nivel maxim, cu încălcarea efectelor prescripției extinctive nefiind susceptibilă de acest efect. Cu alte cuvinte jurisprudența ICCJ/CCR menționată de emitentul actelor atacate în litigiul de față nu poate înlătura efectele prescripției extinctive.

În speță sunt aplicabile prevederile art. 171 Codul muncii referitor la termenul de prescripție de 3 ani în materia drepturilor salariale. Acest termen curge de la data emiterii ordinului. Se poate observa că data de 01.08.2016 excedează termenului de prescripție ce trebuia avut în vedere în actele administrative atacate, anume vizează o perioadă cu depășirea acestui termen.

Concluziile instanței sunt susținute și de practica ÎCCJ – decizia nr. #####/2021, menționată de emitentul MJ. Potrivit acestei decizii, disponibilă la link-ul <http://www.scj.ro/1093/Detalii-jurisprudenta?customQuery%5B0%5D.Key=id&customQuery%5B0%5D.Value=196582#highlight=###>, ÎCCJ a menținut, prin respingerea recursurilor, sentința civilă nr. #### din 21 octombrie 2020, Curtea de Apel Pitești, secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal prin care instanța de fond, între altele, a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada anterioară datei de 16.07.2017, a admis în parte cererea formulată de reclamante în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției, Curtea de Apel București, Tribunalul București, a obligat pârâtul Ministerul justiției la modificarea parțială a celor două ordine, în sensul prevederii unei valori de referință sectorială de 484,18 RON la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din O.U.G. nr. 20/2016, a obligat pârâtul Tribunalul București să plătească reclamantelor diferența dintre drepturile salariale încasate și cele convenite prin raportare la un VRS de 484,18 RON majorat cu 25%, începând cu data de 16.07.2017, sume actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă acestor diferențe, calculată lunar în funcție de data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată până la plata efectivă. Prin urmare, se poate observa că emitentul MJ, deși s-a raportat la decizia nr. ##### prin care instanța a recunoscut dreptul al VRS, anterior datei de 30.12.2021 (data emiterii ordinelor contestate) cu respectarea termenului de prescripție, a procedat în mod contrar acestei decizii, recunoscând dreptul reclamantei la VRS de 605,225 lei, abia de la data emiterii ordinului nr. 6245/C, anume 30.12.2021.

Or, principiul nediscriminării salariale, dar și raportarea la practica judiciară și, respectiv, la practica administrativă a altor ordonatori de credite din sistemul justiției ar impus emitentului MJ să recunoască dreptul

reclamantei la VRS de 605,225 lei, în aceleași condiții în care au făcut-o ceilalți ordonatori, anume inclusiv pentru o perioadă de trei ani anterior emiterii data emiterii ordinului nr. 6245/C, anume începând cu data de 30.12.2018.

Concluzia care se desprinde este că instanța va admite în parte acțiunea, va anula în parte ordinele nr. 6245/C/30.12.2021 și nr. 397/C/07.02.2022 în sensul că drepturile salariale ale reclamantei se stabilesc având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei începând cu data de 30.12.2018, iar nu cu data de 30.12.2021.

În ceea ce privește critica reclamantei referitoare la eronata stabilire a drepturilor salariale prin raportare la VRS 605.225 lei, cu aplicarea plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, Curtea reține următoarele:

Curtea observă că potrivit actelor atacate s-a prevăzut că drepturile salariale prin raportare la VRS menționat se stabilesc în măsura în care nu devin incidente prevederile art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Potrivit art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017 în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

Instanța amintește că, Curtea Constituțională a României este singura autoritate competentă să înlăture de la aplicare dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, iar nu instanța de judecată. În acest context, Curtea subliniază că instanța de contencios constituțional a constatat neconstituționalitatea unor prevederi legale susceptibile de a genera depășirea competențelor instanțelor judecătorești în detrimentul autorității legiuitoare. Curtea amintește Decizia CCR nr.818 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.537 din 16 iulie 2008, prin care au fost declarate neconstituționale, printre altele, dispozițiile art.27 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.99 din 8 februarie 2007, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. CCR a stabilit că "Luând în considerare și dispozițiile art.27 alin.(1) din ordonanță, prin care se instituie dreptul persoanei care se consideră discriminată de a cere instanței de judecată, între altele, restabilirea situației anterioare și anularea situației create prin discriminare, deci și a prevederilor cu caracter discriminatoriu, instanța de judecată poate să înțeleagă - ceea ce s-a și petrecut în una dintre cauzele analizate - că are competența să anuleze o dispoziție legală pe care o consideră discriminatorie și, pentru a restabili situația de echilibru între subiectele de drept, să instituie ea însăși o normă juridică nediscriminatorie sau să aplice dispoziții prevăzute în acte normative aplicabile altor subiecte de drept, în raport cu care persoana care s-a adresat instanței se consideră discriminată. Un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art.1 alin.(4) din Constituție, precum și prevederile art.61 alin.(1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. În virtutea textelor constituționale menționate, Parlamentul și, prin delegare legislativă, în condițiile art.115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală. Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția - art.126 alin.(1) din Legea fundamentală -, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective."

În același sens, a se vedea și Decizia #### din 27 mai 2009 prin care s-a constatat existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta ##### de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.

Întrucât prevederile art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017 nu au fost declarate neconstituționale la data emiterii ordinului de salarizare atacat, instanța de judecată nu are teme să înlăture de la aplicare respectivele dispoziții și să considere nelegală plafonarea salarială în privința reclamanților.

Pe de altă parte, trebuie arătat că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiuitorul este suveran în reglementarea sistemului de salarizare (DCC nr. 289/2005, DCC nr. 693/2006). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statul se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor sale în domeniul salarizării. Curtea EDO a constatat că

nu este rolul său de a verifica în ce măsură existau soluții legislative mai adecvate pentru atingerea obiectivului de interes public urmărit, în special Hotărârile Kechko c. Ucrainei, Wieczorek c. Poloniei.

În plus, reclamanta nu a arătat că deține titlu executoriu în care este parte, în care să se fi reținut înlăturarea plafonării în privința VRS 605,225 lei. Prin urmare, prin acte administrative de salarizare nu se poate dispune o înlăturare a plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017, așadar nu se pot înlătura de la aplicare prevederi legale obligatorii.

În lumina celor prezentate, se reține că emitentului actelor administrative atacate nu i se poate reproșa o nelegalitate prin neînlăturarea plafonării prevăzute de art. 38 al. 6 din Legea nr. 153/2017.

Cât privește critica în sensul că art. 38 al 6 din Legea nr. 153/2017 ar retroactiva el însuși, întrucât s-ar aplica și unor situații deja stabilite prin hotărâri judecătorești, Curtea reține că reclamanta la data emiterii actelor atacate nu era titulara unor hotărâri judecătorești cu același obiect ca și ordinele atacate – salarizarea prin raportare la VRS 605,225 lei - , prin urmare nu se pune problema unui conflict între o hotărâre judecătorească anterioară ordinelor atacate și actele administrative atacate.

În privința unei eventuale discriminări între reclamantă și colegii care ar fi obținut hotărâri judecătorești stabilite prin raportare la VRS 605,225 cu înlăturarea plafonării și a prescripției extinctive, Curtea nu poate reține acest argument, respectivele hotărâri judecătorești producând efecte exclusiv între părțile litigante, iar decizia CCR nr. 794/2016 nu privește mecanismul VRS.

Cu privire la plafonarea sporurilor:

Conform art. 25 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.

-Art. 24, coroborat cu art. 4 și 5 din Cap. VIII Secțiunea I Anexa V a Legii nr. 153/2017 prevede o limită maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial (sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase” de până la 15% din salariul de bază” sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică” de până la 25%” din salariul de bază, sporul pentru păstrarea confidențialității de până la 5% din salariul de bază). Prin urmare, legiuitorul nu prevede în mod imperativ un anumit quantum al sporurilor, intrând în marja de apreciere a ordonatorului de credite quantumul în care se acordă sporurile, cu respectarea limitei maxime prevăzute de art. 4 și 5 din Cap. VIII, Secțiunea I din Anexa V a Legii nr. 153/2017 pentru fiecare spor.

-Art. 25 alin. 1 din Legea nr. 153/2017 prevede o a doua limită care trebuie respectată, aceea ca suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite să nu depășească 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare. Așadar, art. 25 alin. 1 din Legea nr. 153/2017 limitează, imperativ, suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite.

-Prevederile art. 24 din Legea nr. 153/2017 și ale art. 4 și 5, Cap. VIII, Secțiunea I din Anexa V a Legii nr. 153/2017, care reglementează sporurile pentru familia ocupațională "Justiție", nu pot fi privite ca derogatorii de la prevederile art. 25 alin. 1 din aceeași lege. Art. 25 din lege stabilește o limitare imperativă a sporurilor la maximum 30% pe total buget al ordonatorului de credite, limitarea vizând toate sporurile reglementate de Legea nr. 153/2017, așadar inclusiv cele prevăzute la art. 24. Această concluzie se bazează pe două argumente. Un prim argument este de topografie a textelor normative – art. 25 succede art. 24 din lege și, deci, limitează inclusiv sporurile prevăzute de art. 24 din lege, articol care trimite inclusiv la Anexa V a legii. Un al doilea argument este că, atunci când legiuitorul a dorit să prevadă excepții de la limitarea prevăzută de art. 25 alin. 1 din lege, a făcut-o în mod expres. În acest sens, instanța are în vedere dispozițiile alin. 2 și 6 ale art. 25 din lege, potrivit cărora: (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru instituțiile din sistemul sanitar și de asistență socială și cele din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă și a indemnizațiilor lunare, după caz. (6) Pentru ordonatorii principali de credite

prevăzuți la alin. (2) se depășește, după caz, plafonul prevăzut la respectivul alineat, astfel încât, pentru unitățile sanitare de monospecialitate, serviciile județene de ambulanță și Serviciul de Ambulanță al Municipiului București-Ilfov, să se asigure limita minimă a sporurilor stabilită conform prevederilor art. 23. Unitățile sanitare de monospecialitate includ unități sanitare cu și fără paturi care acordă servicii medicale într-o specialitate, în conexiune, după caz, cu alte specialități complementare.

Legiuitorul nu a prevăzut expres o derogare de la plafonarea reglementată art. 25 alin. 1 din lege, în ce privește ordonatorii de credite pentru familia ocupațională "Justiție". Faptul că art. 24-25 din Legea nr. 153/2017 nu prevăd că suma sporurilor este prevăzută pe fiecare salariat în parte ci pe ordonator de credite nu conduce la concluzia nelegalității ordinului de salarizare individuală nr. 397/C câtă vreme revine ordonatorului de credite obligația să se încadreze în plafonările pe ordonator (art. 38 al. 6 din lege).

Din cele prezentate rezultă concluzia că Legea nr. 153/2017 nu prevede în mod imperativ un quantum al sporurilor, ordonatorul de credite stabilind quantumul acestora, cu obligația să se încadreze în limita maximă stabilită de legiuitor pe fiecare spor (limita de „până la...”) și cu încadrarea în procentul de 30% prevăzut la art. 25 din lege.

Teza părții reclamante potrivit căreia sporurile trebuiau acordate conform Legii nr. 153/2017 iar nu în quantumul fix la data de 01.01.2018 întrucât salariul său prin aplicarea VRS 605,225 lei a ajuns la maximumul prevăzut de Legea nr. 153/2017 nu poate fi susținută întrucât potrivit art. 38 al. 6 din lege, în nicio situație nu ar putea fi depășite salariile de bază stabilite potrivit Legii cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, acest fiind nivelul maxim pe care îl pot atinge drepturile salariale potrivit legii. Acest plafon s-a menținut începând cu 1.01.2018 până în prezent potrivit art. 34 al. 2 din OUG nr. 114/2018, art. I pct. 12 din OUG nr. 1/2020, art. I al. 3 din OUG nr. 226/2020, art. I al. 5 din OUG nr. 130/2021. Prin urmare, nu se poate vorbi în prezent despre aplicarea mecanismului salarial peste plafonul 2022, ci de menținerea („înghețarea”) prin acte normative succesive a salariilor la „plafonul 2022”, context în care nu se aplică noile grile salariale post - 2022 nici sporurile aferente, instanța de judecată neavând nici un mecanism de a înlătura de la aplicare norme în vigoare.

În ce privește deciziile (obligatorii) ale Înaltei ##### de Casație și Justiție și ale Curții Constituționale a României:

a) referitor la deciziile ÎCCJ nr. 23/2016, 36/2018, 8/2021, 56/2018, 7/2019:

Potrivit deciziei nr. ###/2016: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma "salarizat la același nivel" are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

Decizia nr. ###/2016 nu este aplicabilă în litigiu întrucât drepturile pretinse de reclamantă vizează egalizarea prin prisma VRS, în timp ce legislația interpretată prin decizia nr. ###/2016 nu este aplicabilă speței. Mai mult, o egalizare salarială nu poate fi dispusă nici din perspectiva termenului de prescripție extinctivă, nici din perspectiva unei înlăturări a plafonării salariale pentru motivele prezentate anterior.

Decizia nr. ###/2018 prevede că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Decizia nr. ###/2018 nu este aplicabilă întrucât vizează o cu totul altă ipoteză, anume a întinderii egalizării salariale în baza unor hotărâri judecătorești dar în lipsa unor acte administrative de salarizare; în orice caz această decizie nu extinde în nici un caz efectele relative ale hotărârilor judecătorești la alte persoane și situații care nu au fost prevăzute în acestea.

Decizia nr. ###/2018 prevede că Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel ##### - Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 2.####/84/2017, cu privire la pronunțarea unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. (1[^]) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3[^]1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, în forma indicată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016, cu modificările ulterioare, în ceea ce privește acordarea aceleiași valori de referință sectorială pentru toți angajații din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare "Justiție", de la data punerii acesteia în plată pentru salariați făcând parte din aceeași familie ocupațională. Decizia nu este aplicabilă întrucât o egalizare salarială nu poate fi dispusă nici din perspectiva termenului de prescripție extinctivă, nici din perspectiva unei înlăturări a plafonării salariale pentru motivele prezentate anterior în prezenta sentință. Decizia nr. #/2019 prevede că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

Decizia nr. #/2019 nu este aplicabilă întrucât are în vedere o altă ipoteză decât aceea din speță, reclamanții pretinzând o egalizare începând cu data de 01.08.2016, perioadă în care Legea nr. 330/2009 era abrogată.

Decizia nr. #/2021 prevede că: În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria "personalului numit/încadrat", la care se referă prevederile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017.

Decizia nr. #/2021 nu este aplicabilă întrucât ea interpretează o cu totul altă ipoteză, anume aceea a personalului numit/încadrat la care se referă prevederile art. 39 alin. (4) și a modului de aplicare a Legii nr. 153/2017 cu privire la acesta.

b) Referitor la deciziile nr. 328/2020, 700/2019, se rețin:

Deciziile CCR nr. 328/2020 și nr. 700/2019 au respins excepțiile de neconstituționalitate ale art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și art. 38 alin. (6) din aceeași lege. Prin urmare, din perspectiva înlăturării plafonării prev. de art. 38 al. 6 din Legea nr. 153/2017, deciziile menționate nu sunt în sprijinul susținerilor reclamanților câtă vreme excepțiile de neconstituționalitate cu privire la acest text normativ al fost respinse, dispozițiile privind plafonarea salarială fiind menținute în fondul activ al legislației. În privința considerentelor acestor decizii, la care reclamanții fa trimitere, ele sunt relevante pentru ca explică mecanismul aplicării etapizate a Legii nr. 153/2017, însă litigiul de față nu pune problema unei eronate aplicări a Legii nr. 153/2017 din perspectiva etapelor prevăzute de legiuitor, ci a înlăturării pe cale jurisprudențială, a mecanismului plafonării și al prescripției, înlăturare ce nu poate fi dispusă, pentru motivele prezentate în sentința de față.

####Concluzie:

Pentru motivele prezentate, Curtea va respinge în rest cererea reclamantei.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge ca nefondate excepțiile lipsei calității procesuale pasive a Tribunalului Satu ####, inadmisibilității, tardivității și prescripției.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta #####, cu domiciliul procesual ales la

Judecătoria Satu ##### situată în ##### #####, str. #####, nr. 8, ##### Satu ####, în contradictoriu cu pârâții MINISTERUL JUSTIȚIEI, cu sediul în București, ##### sector 5 și ##### SATU ####, cu sediul în #####, str. #####, nr. 8, ##### Satu ####.

Anulează în parte ordinele nr. 6245/C/30.12.2021 și nr. 397/C/07.02.2022 numai în ce o privește pe reclamantă și numai în ce privește data de 30.12.2021, începând cu care s-au stabilit drepturile salariale ale reclamantei. Obligă Ministerul Justiției prin Ministrul Justiției la emiterea unui nou ordin în care drepturile salariale ale reclamantei se stabilesc având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei începând cu data de 30.12.2018, iar nu cu data de 30.12.2021.

Respinge în rest acțiunea ca nefondată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare. Recursul se depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, 17.01.2023 prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE

#####

GREFIER

#####

Red. #####.F./2 ex.

Com. 3 ex.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO